

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžd/21/2012
Identifikačné číslo spisu:	7012200211
Dátum vydania rozhodnutia:	16.07.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:7012200211.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členov senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci žalobcu: B., T., právne zastúpeného JUDr. Mariánom Lenhardom, advokátom v Michalovciach, M. Gorkého 1, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, (pôvodne Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Košiciach, Krajský dopravný inšpektorát, Kuzmányho 8, Košice), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-KE-KDI2-P-219/2011 zo dňa 05. januára 2012, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, č. k. 6S/35/2012-32 zo dňa 10. mája 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č. k. 6S/35/2012-32 zo dňa 10. mája 2012 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom zrušil z dôvodu podľa § 250j ods. 2 písm. c/ OSP rozhodnutie žalovaného č. KRPZ-KE-KDI2-P-219/2011 zo dňa 05.01.2012 a vrátil mu vec na nové konanie. Žalovanému uložil povinnosť nahradiť trovy úspešnému žalobcovi vo výške 165,64 €. Napadnutým správny rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Michalovciach č. ORPZ-MI-ODI2-P-459/2011 zo dňa 18.10.2011 o uznaní žalobcu vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. b/, g/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon o priestupkoch“) a uložení sankcií vo forme pokuty v sume 400,- € a zákazu činnosti viezť motorové vozidlo po dobu 24 mesiacov.

Krajský súd tak rozhodol potom, čo dospel k záveru, že správne orgány sa v preskúmanom prípade dostatočne nevysporiadali so zistenými skutočnosťami, ktoré mohli svedčiť v prospech žalobcu a nimi zistený skutkový stav nemôže postačovať na konštatovania uvedené v správnych rozhodnutiach, ktoré preto nemajú schopnosť presvedčiť účastníkov konania o správnosti postupu správnych orgánov a o následnej zákonnosti ich rozhodnutí.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že správne orgány sú v konaní, ako aj v procese samotného rozhodovania, povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania - teda povinné náležitým spôsobom sa vyporiadať so všetkými námietkami, ktoré účastník konania predostrie. Zároveň je však správny orgán povinný vykonávať aj dokazovanie tak, aby boli dostatočne objasnené všetky okolnosti, ktoré sú jednak dôležité pre posúdenie veci (úplnosť zistenia) a takisto správny orgán musí zabezpečiť, aby skutkové zistenia, ktoré pre neho vyplynuli z vykonaného dokazovania, čo najviac zodpovedali skutočnému stavu veci (presnosť zistenia).

Podľa názoru krajského súdu v tomto prípade správne orgány v priebehu administratívneho správneho konania nezistili riadne, úplne a presne skutočný stav veci podľa § 32 Správneho poriadku (ďalej len „SP“), pretože sa dostatočne nevysporiadali s dôkazmi, ktoré si pre svoje rozhodnutie ako podklad rozhodnutia obstarali. Správny orgán môže pristúpiť k hodnoteniu dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov len po tom, ak vykonal všetky úkony s cieľom odstrániť existujúce rozpory v dôkazoch. To však podľa názoru súdu neurobil. Ak aj žalobca, ako to vyplýva z jeho vyjadrenia zo dňa 31.05.2011 pripustil možnosť, že spôsobil dopravnú nehodu, bolo výlučne úlohou správnych orgánov túto situáciu jednoznačne potvrdiť alebo jednoznačne vylúčiť.

Krajský súd správnym orgánom vytýkal, že z fotodokumentácie sa nedá nijakým spôsobom vyvodiť, ako k dopravnej nehode došlo, ani akým spôsobom a v akom rozsahu bolo osobné motorové vozidlo vodiča Y. poškodené. Uvedená fotodokumentácia detailne zachytáva poškodené vozidlo žalobcu, nie však už vozidlo údajného poškodeného, ktorého detail neznámo z akého dôvodu, nie je fotograficky zdokumentovaný, a preto ani nie je na ňom vidieť, že by bolo vozidlo vodiča Y. poškodené. Obsah tejto fotodokumentácie však žalovaný kvalifikoval ako jeden z dôkazov preukazujúcich v rozhodnutiach konštatovaný skutkový stav.

Ďalší nedostatok videl krajský súd v plánku z miesta dopravnej nehody, ktorý má byť zrozumiteľný nielen správneho orgánu ale hlavne účastníkom konania, pričom však z neho vôbec nevyplývalo, kde sa so svojím vozidlom nachádzal žalobca, či na parkovisku, ktoré v plánku vôbec nebolo označené, neboli v tom čase aj iné vozidlá, ako to tvrdil žalobca, a teda z neho vôbec nevyplýva, ako k uvádzanej nehode mohlo dôjsť.

Ako spochybniteľné vyhodnotil krajský súd aj záznamy svedčiace o tom, že žalobca bol nahliadať do spisového materiálu č. ORPZ-MI-ODI1-P-DN-136/2011 v dňoch 12.06.2011 a 19.09.2011. Uvedené záznamy sú podpísané výlučne povereným príslušníkom Policajného zboru, pričom z ich obsahu vôbec nevyplýva, že v týchto dňoch skutočne žalobca bol do predmetného spisového materiálu nahliadnuť, čo by bolo deklarované napr. jeho vlastnoručným podpisom. Z obsahu ďalšieho úradného záznamu napísaného povereným príslušníkom Policajného zboru G. vyplýva, že žalobca sa dostavil na ODI dňa 02.01.2011 za účelom požiadania o vyhotovenie fotokópie spisového materiálu, avšak tento dátum je nesporne nesprávny, nakoľko k uvádzanej dopravnej nehode malo dôjsť až 31.05.2011. Táto skutočnosť (hoci môže ísť o zrejmy omyl príslušníka PZ) je dôležitá najmä pre vyhodnotenie ďalšej námietky žalobcu spočívajúcej v jeho tvrdení, že do predmetného spisového materiálu bol nahliadať v mesiacoch júl a október 2011, pričom tvrdí, že v júli 2011 sa v spise nenachádzala výpoveď svedka P., ktorá bola zaznamenaná dňa 15.06.2011. Ak teda správny orgán naopak konštatuje, že žalobca bol do spisového materiálu nahliadnuť v dňoch 12.06.2011 a 19.09.2011, toto konštatovanie nebolo dostatočne preukázané.

Krajský súd spochybnil aj skutočnosti spojené s výpoveďou svedka P. Výpoveď spísal svedok vlastnoručne a podľa krajského súdu bola táto nepostačujúca vzhľadom na závery, ktoré z nej správny orgán vyvodil. Výpoveď mala byť konfrontovaná s výpoveďou žalobcu, prípadne s výpoveďou vodiča Y.; z výpovede T. nevyplývalo ani to, ako ho identifikovala predavačka potravín, ktorej svedok P. odovzdal lístok s identifikáciou vozidla žalobcu. Podľa obsahu výpovede T. bude podľa krajského súdu potrebné zvážiť, či bude treba vypočuť aj nemenovanú predavačku.

Podľa krajského súdu uvedené pochybnosti svedčia o neúplnosti skutkových zistení vykonaných

správnym orgánom prvého stupňa, ako aj správny orgánom druhého stupňa, ktorý tieto pochybnosti neodstránil, a preto súd prvého stupňa žalobe žalobcu vyhovel a rozhodnutie žalovaného z dôvodu podľa § 250j ods. 2 písm. c/ OSP zrušil.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný včas odvolanie a žiadal ho zmeniť a žalobu zamietnuť. Trval na tom, že v konaní boli použité všetky prostriedky na objasnenie skutkového stavu veci, dôkazy boli obstarané zákonným spôsobom, sú hodnoverné a presvedčivé a správne orgány na oboch stupňoch postupovali v súlade so základnými pravidlami konania. Trval na tom, že z riadne zisteného skutkového stavu vyplynulo, že skutok sa stal tak, ako bol opísaný v správnych rozhodnutiach. Skutočnosť, že žalobca sa dopustil doravnej nehody, vyplynula podľa žalovaného z jeho vyjadrenia zo dňa 31.05.2011, do ktorého žalobca uviedol, že pri cúvaní počul náraz, ale nevenoval mu pozornosť. Žalovaný dodal, že k spáchaniu priestupku postačuje aj nedbanlivosť, ako v predmetnej veci, keďže žalobca ako vodič motorového vozidla mohol a mal vedieť, že buchnutie súviselo s nárazom do iného vozidla. Toto podľa žalovaného potvrdzuje aj výpoveď svedka P., podľa ktorého žalobca po náraze vyšiel z vozidla, obzeral sa a asi po 5 minútach so svojim vozidlom odišiel z miesta nehody. K tvrdeným nedostatkom fotodokumentácie žalovaný poukázal na to, že vozidlo poškodeného zachytáva detailná fotografia č. 4 a tiež, že popis poškodenia vozidla je obsiahnutý v zázname o dopravnej nehode z 31.05.2011. K nedostatkom plánu uviedol, že vozidlo žalobcu zakreslené byť nemohlo, keďže žalobca s vozidlom z miesta nehody odišiel a v tom čase sa na parkovisku nenachádzali iné vozidlá, čo korešpondovalo aj s fotografiou č. 1. Spochybnenie správnosti označenia dátumov nahliadania do spisov nepovažoval za podstatné, uviedol len, že do spisu žalobca nahliadol 12.06.2011 a 19.09.2011 a pri nesprávnom dátume (02.01.2011) došlo len ku chybe v písaní, keď správne mal byť uvedený dátum 12.06.2011.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť a zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania. Podľa žalobcu správne orgány nedostatočne zistili skutkový stav veci a nezabezpečili všetky podklady nevyhnutné na spoľahlivé zistenie skutkového stavu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 16.07.2013 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Podľa čl. VII zákona č. 345/2012 Z. z. o niektorých opatreniach v miestnej štátnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov sa s účinnosťou odo dňa 01.01.2013 dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov tak, že v § 4 ods. 2 sa za prvú vetu vkladajú nové vety, ktoré znejú: „Minister môže určiť, ktorý útvar Policajného zboru má spôsobilosť byť účastníkom súdneho konania a exekučného konania a samostatne konať pred súdom v rozsahu svojej pôsobnosti. Za útvar Policajného zboru koná pred súdom riaditeľ útvaru alebo ním poverený policajt alebo zamestnanec.“.

Rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. SLV-PS-1120/2012 zo dňa 12.12.2012 bola rozpočtová organizácia Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Košiciach ku dňu 31.12.2012 zrušená.

V zmysle § 21 ods. 13 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov tak práva a povinnosti rozpočtovej organizácie Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Košiciach prešli dňom zrušenia na jej zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky.

Vzhľadom na to súd vykonal zmenu v označení žalovaného správneho orgánu. Pod všeobecným označením žalovaný je potom nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho právneho nástupcu

podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Z obsahu spisu krajského súdu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis žalovaného, vyplýva, že prvostupňový správny orgán rozhodnutím č. p. ORPZ-MI-ODI2-P-459/2011 zo dňa 18.10.2011 uznal žalobcu vinným zo spáchania dopravného priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. b/ a g/ zákona o priestupkoch, za čo mu uložil zákaz činnosti viezť motorové vozidlo po dobu 24 mesiacov a pokutu vo výške 400,- €. Priestupku sa žalobca mal dopustiť tým, že dňa 31.05.2011 v čase o 15:30 hod. viedol osobné motorové vozidlo továrenskej značky Škoda Felícia, EČ M. v Michalovciach na parkovisku Ulice Selezianov pri predajni potravín COOP Jednota, s ktorým cúval, pričom počas cúvania narazil zadnou ľavou časťou svojho vozidla do zadnej ľavej časti osobného motorového vozidla továrenskej značky Škoda Fabia, EČ M., ktoré tam mal zaparkované vodič B., čím došlo k zrážke vozidiel, a tým k dopravnej nehode. Žalobca týmto konaním spôsobil dopravnú nehodu. Nesplnil si povinnosť účastníka po dopravnej nehode a z miesta nehody odišiel preč. Žalobca sa podrobil dychovej skúške na zistenie požitia alkoholických nápojov v ten istý deň o 16:45 hod., pri ktorej mu bola nameraná hodnota 0,03 mg/l alkoholu v krvi. Na motorových vozidlách vznikla podľa predbežného odhadu škoda vo výške približne 650,- €. Žalobca opísaným konaním porušil § 22 ods. 2, § 66 ods. 2 písm. a/, d/, e/ a písm. i/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 8/2009 Z. z.“) s poukazom na § 137 ods. 2 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z. z..

Toto rozhodnutie napadol žalobca odvolaním, ktorému žalovaný nevyhovел a prvostupňové rozhodnutie potvrdil, keď konštatoval, že prvostupňový správny orgán pri rozhodovaní vychádzal z listinných dôkazov a podkladov obstaraných zákonným spôsobom, a v súlade so základnými pravidlami konania a hodnotenia dôkazov, ktoré je vecou správnej úvahy, zabezpečil presné a úplné zistenie skutočného stavu veci. Skutočnosť, že si žalobca nebol vedomý, aby pri cúvaní poškodil vozidlo poškodeného, ešte neznamena, že k predmetnej dopravnej nehode nedošlo. Záznam o podaní vysvetlenia svedka Ing. Romžu zo dňa 15.06.2011 tvorí súčasť spisového materiálu, s ktorým bol žalobca oboznámený. Svedok Romža bol poučený aj o následkoch úmyselne podanej nepravdivé alebo neúplnej svedeckej výpovede a žalovaný preto nemal dôvod pochybovať o pravdivosti jeho výpovede, nakoľko táto bola len jeden z dôkazov preukazujúcich skutočnosť, že žalobca dopravnú nehodu zavinil. Zoznam, ohliadka, náčrtok a fotodokumentácia z miesta dopravnej nehody boli súčasťou spisového materiálu, boli zadokumentované povereným príslušníkom PZ po príchode na miesto dopravnej nehody a keďže žalobca z miesta dopravnej nehody odišiel, nemohol byť prítomný pri prvotných a neopakovateľných úkonoch. Žalobca bol nahliadnuť do spisového materiálu v dňoch 12.06.2011 a 19.09.2011. Dňa 12.06.2011 sa záznam o podaní vysvetlenia svedka T. ešte v spisovom materiáli nemohol nachádzať, pretože tento svedok bol vypočutý až dňa 15.06.2011 a dňa 19.09.2011, kedy bol žalobca opätovne nahliadnuť do spisového materiálu (a nie v mesiaci október 2011, ako on tvrdí) sa tam už tento záznam o podaní vysvetlenia nachádzal.

Uvedené rozhodnutie napadol žalobca žalobou odôvodnenou tým, že nebola jednoznačne a nepochybné vyriešená základná a podstatná okolnosť vo vzťahu k jeho vine, teda či on ako vodič pri cúvaní narazil ľavou časťou vozidla do zadnej ľavej časti vozidla, ktoré je vo vlastníctve poškodeného, a tým spôsobil dopravnú nehodu, po ktorej z miesta nehody odišiel. Napadnuté rozhodnutie je podľa jeho názoru založené iba na domnienkach a predpokladoch, opiera sa o výpoveď poškodeného, odkazuje na fotodokumentáciu zachytávajúcu časti vozidiel v miestach, kde malo medzi nimi dôjsť k stretu, avšak kľúčovým dôkazom, o ktorý sa opiera napadnuté rozhodnutie, je výpoveď svedka T., ktorá je však plná rozporov. Nezákonnosť napadnutého rozhodnutia a postupu, ktorý mu predchádzal, videl žalobca v tom, že neboli zabezpečené a obstarané všetky potrebné podklady na spoľahlivé zistenie skutkového stavu tak, aby vydané rozhodnutie bolo presvedčivé. Priestupkový orgán sa mal podľa žalobcu svedka T. opýtať, kde stál a z akého miesta dej pozoroval, prečo nepristúpil k vodičovi, ktorý nehodu zavinil a neupozornil ho, aby neodchádzal, prečo nenechal predavačke aj svoje údaje pre potrebu svedectva. Ďalej sa mal priestupkový orgán opýtať svedka aj na samotný nehodový dej, lebo svedok hovorí iba o náraze zadnou časťou vozidla do zaparkovaného vozidla, nehovorí však, do ktorej časti, akým spôsobom, akým smerom. Bolo potrebné vyhotoviť aj grafický plánok parkoviska s priestorovým rozmiestnením

minimálne vozidla, ktoré viedol žalobca a vozidla poškodeného, ale aj ďalších vozidiel, ktoré sa nachádzali na parkovisku a ktoré na grafickom plánu zachytené neboli. Ďalej bolo podľa žalobcu potrebné zistiť, ako svedok T. zistil, kto bol poškodený a ako konkrétne s ním kontakt nadviazal. Zároveň bolo potrebné požiadať o svedectvo aj predavačku v potravinách COOP Jednota, či skutočne svedok T. nechal u nej nejaký oznam, prípadne čo sa na ňom nachádzalo. Žalobca namietal aj postup prvostupňového správneho orgánu, pretože v jeho spise sa nachádzali záznamy, ktoré sa nezhodovali so skutočnosťou. Podľa záznamu bol študovať spisový materiál dňa 14.06.2011 a 19.09.2011, čo však nie je pravda, nakoľko ani v jeden z týchto dní spis študovať nebol. Ani dňa 12.06.2011 nebol študovať spis, hoci to vyplýva zo záznamu, ktorý urobil poverený príslušník PZ prvostupňového orgánu, nakoľko tento deň bola nedeľa. Uvádza, že študovať spis bol dňa 20.07.2011, o čom sa však v spise záznam nenachádza, avšak záznam o výpovedi svedka T., ktorá je datovaná ku 15.06.2011 tam vtedy nenašiel.

Podľa § 32 SP správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania (ods. 1).

Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán (ods. 2).

Podľa § 46 SP rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 ods. 3 SP v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu o zrušení rozhodnutia žalovaného a prvostupňového správneho orgánu o uznaní žalobcu vinným zo spáchania dopravného priestupku, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté správne rozhodnutia oboch stupňov, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami účastníkov a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Žalovaný nenamietal rozsudok krajského súdu v časti o trovách konania, a preto sa ním v tejto časti odvolací súd nezaoberal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že krajský súd sa zaoberal všetkými námietkami účastníkov konania a pokiaľ dospel k záveru o tom, že správne rozhodnutia boli vydané na základe skutkového stavu nedostatočne zisteného pre posúdenie veci, bolo potrebné rozhodnutie súdu, ktorý správne rozhodnutia zrušil z dôvodu podľa § 250j ods. 2 písm. c/ OSP, považovať za správne.

Odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu nepovažoval plán z miesta údajnej nehody, ktorý slúžil v konaní ako dôkaz, za postačujúci. Nie je z neho zrejmé, kde sa so svojím vozidlom nachádzal žalobca, ani či na parkovisku, ktoré v plánu vôbec nebolo označené, neboli v tom čase aj iné vozidlá, ako to tvrdil žalobca, a teda z neho vôbec nevyplýva ako k uvádzanej nehode mohlo dôjsť. Na tieto skutočnosti mal byť vypočítaný aj svedok, ktorý - pokiaľ nehodu skutočne videl, mohol presne opísať situáciu na parkovisku v rozhodnom čase; teda mohol popísať, kde sa nachádzali vozidlá žalobcu a poškodeného a kde boli ostatné vozidlá a presne popísať priebeh, ako došlo k údajnému nárazu. Odvolací súd poukazuje na to, že žalobca tvrdil, že poškodený so svojím vozidlom parkoval tak, že sám zvýšil riziko možného nárazu iným vozidlom pri cúvaní (keďže podľa žalobcu poškodené vozidlo stálo bokom k ostatným

vozidlám na parkovisku). Preto bolo povinnosťou žalovaného správneho orgánu vysporiadať sa aj s týmto tvrdením, a to aj z pohľadu, či údajný poškodený sa sám nedopustil priestupku podľa § 23 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z. z.. K výpovedi svedka P. odvolací súd dal tiež za pravdu súdu prvého stupňa, ktorý konštatoval, že pre nespochybniteľné zistenie skutkového stavu veci mala byť táto výpoveď konfrontovaná s výpoveďou žalobcu (svedok tvrdil, že žalobca po náraza vystúpil z vozidla a asi 5 minút sa obzeral, žalobca to popieral tvrdiac, že o náraze nevedel, a preto nemal dôvod z vozidla vystupovať), prípadne s výpoveďou vodiča Y. a predavačky (ohľadne zistenia totožnosti žalobcu, prečo svedok údajne čakal nečinne 5 minút, keď sa, ako sám tvrdil, veľmi ponáhľal...). Z informácií obsiahnutých v spisovom materiáli žalovaného nie je zrejmé, ako došlo k identifikácii poškodeného predavačkou, ktorej vraj mal svedok nechať lístok s údajmi o vozidle.

Odvolací súd sa stotožnil aj s pochybnosťami súdu prvého stupňa v súvisiacimi s fotodokumentáciou založenou v administratívnom spise žalovaného, ktorá síce detailne zobrazuje poškodené vozidlo žalobcu, neobsahuje však zábery, majúce vykazovať znaky poškodenia vozidla údajného poškodeného a to ani fotografia č. 4, ktorá najmä, podľa žalovaného, mala ako jeden z dôkazov preukazovať zistený skutkový stav konštatovaný v napadnutom rozhodnutí.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu nemožno zo spisového materiálu žalovaného jednoznačne vyvodiť, kedy žalobca bol do spisu nahliadať. Záznamy o nahliadaní sú podpísané len povereným príslušníkom PZ a aj s ohľadom na chybu spočívajúcu v označení jedného z dátumov nahliadnutí (02.01.2011, hoci sa prejednával priestupok z 31.05.2011) nemožno jednoznačne označiť námietky žalobcu týkajúce sa nedostatkov administratívneho spisu žalovaných správnych orgánov za nedôvodné. Žalobca tvrdil, že bol nahliadať v mesiacoch júl a október 2011, pričom v júli 2011 sa v spise nenachádzala výpoveď svedka P., ktorá bola zaznamenaná dňa 15.06.2011. Ak teda správny orgán naopak konštatuje, že žalobca bol do spisového materiálu nahliadnuť v dňoch 12.06.2011 a 19.09.2011, toto konštatovanie vzhľadom na vyššie uvedené pochybnosti nebolo dostatočne preukázané.

Preto, keď žalovaný rozhodol napriek týmto nezrovnalostiam o okolnostiach údajnej nehody, tieto neodstránil a vôbec sa nevysporiadal s tvrdeniami a dôkazmi žalobcu, nemožno konštatovať, že jeho rozhodnutie bolo vydané na základe dostatočne zisteného skutkového stavu. Vzhľadom na to bolo potrebné zrušiť správne rozhodnutie a vrátiť vec žalovanému na nové konanie, v ktorom bude potrebné odstrániť vytýkané rozpory a nedostatky (najmä doplnením výpovede svedka a prípadnou konfrontáciou jeho výpovede s výpoveďou žalobcu) zaoberať sa tvrdeniami žalobcu a podrobne vysvetliť, ako sa s jeho námietkami vysporiadal, prípadne prečo ich nepovažoval za dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými i právnymi závermi krajského súdu, na ktoré v podrobnostiach odkazuje (§ 219 ods. 2 OSP). Keďže odvolacie námietky žalovaného, ktoré boli v podstate totožné s jeho tvrdeniami obsiahnutými vo vyjadrení k žalobe žalobcu a s ktorými sa krajský súd vysporiadal, neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť jeho rozsudku, odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP potvrdil.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a podľa § 250k ods. 1 OSP, keďže žalobca si trovy konania v zákonom stanovenej lehote nevyčísľil a zo spisu žiadne iné trovy konania nevyplývajú (§ 151 ods. 1, 2 OSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.